

John Flanagan

DE GRIJZE
JAGER

DE HINDERLAAG
BIJ SORATO

GOTTMER

Haarlem

ARALUEN EN HAAR BUURLANDEN

IN HET JAAR 643
VAN DE GEMENE JAARTELLING

Noordelijke
Wildernis

Het Zwarte
Woud

WESTELIJKE OCEAAN

SKANDIA

Hallasholm

Oostelijke
Steppen

Zonderland

Stormwitzee

Skorzijsijl

Teuto-
land

ALPINA

PICTA

kasteel van
Araluën

Enge
Zee

Le Rivage

Montsombre

ARALUËN

GALLICA

Celtica

IBERION

TOSCANA

ASLAVA

EINDELOZE
OCEAAN

Constante
Zee

Zee van
Rostov

ARRIDA

HOOFDSTUK I

De dubbele rij Arridische cavaleristen reed in een trage galop over de Toscaanse vlakte. Achter hen maakte een vage stofwolk duidelijk waar ze vandaan kwamen. Er stond nauwelijks wind, dus bleef de stofwolk de ruiters achtervolgen. Het geluid van de trappelende hoeven droeg helemaal tot aan een klein groepje toeschouwers, die post hadden gevat op een wat hoger punt, een kleine kilometer verderop.

‘Halt,’ gebod Selethen, die met een groep seiners op een heuvel vlak bij het groepje toeschouwers stond. Een van zijn mannen hees onmiddellijk een grote rood-wit geblokte vlag. Hij zwaaide de vlag twee keer heen en weer en haalde hem daarna gauw weer naar beneden, zodat niemand hem nog kon zien. De toeschouwers hoorden vaag hoe op de vlakte bevelen werden uitgedeeld en ze zagen de dubbele rij cavaleristen tot stilstand komen. Heel even verdwenen de ruiters in de stofwolk.

‘In één rij opstellen,’ zei Selethen, niet in het Arridisch, maar in de gemeenschappelijke taal. Hij wilde dat de toeschouwers goed begrepen welke bevelen hij gaf. Nadat hij de opdrachten had gegeven gingen ook de seiners direct aan het werk. Uit de tonnen die ze bij zich hadden selecteerden ze drie veelkleurige vlaggen, die ze hoog boven hun hoofden hielden. Net als vorige keer lieten ze de vlaggen daarna ook weer razendsnel zakken.

Zodra ze dit hadden gedaan kwamen de manschappen

weer in beweging. De ruiters aan de achterkant van de dubbele rij galoppeerden naar de zijanten, en degenen ervoor kwamen daar meteen achteraan. Uiteindelijk bleven alleen de twee voorste ruiters op hun plek staan. Even later vormden alle cavaleristen één lange, brede rij. Daarna bleef iedereen stilstaan.

‘Boogschutters naar voren!’ zei Selethen. Er werd opnieuw kort, maar duidelijk zichtbaar met vlaggen gezwaaid.

Vijftien ruiters aan beide uiteinden van de lange rij reden hun paarden naar voren, degenen helemaal aan de buitenkant wat verder dan hun burens, tot de rij net een stel hoorns van een stier vormde, met de beide uiteinden gekromd voor de lange rechte rij in het midden. Terwijl ze hun nieuwe posities innamen staken de dertig man hun lange, dunne lansen in de leren houder rechts aan de voorkant van hun zadel en pakten ze een kleine boog die met een riempje aan de linkerkant vastzat. Ze lieten de teugels op de nek van hun paard vallen en pakten allemaal een pijl uit de koker op hun rug, die ze op de pees van de boog spanden. Doordat ze deze handelingen allemaal precies tegelijk verrichtten, leken het aan de beide uiteinden van de rij net twee in plaats van dertig bewegingen.

Selethen keek op naar de Toscaanse generaal, die de ontwikkelingen nauwlettend in de gaten hield. ‘Vanaf dit moment gebruiken we trompetsignalen in plaats van vlaggen, generaal Aquilifer.’

De generaal, een lange, magere Toscaan in een piekfijn wit uniform met leren wapenrusting, knikte, maar hield zijn ogen op de ruiters beneden gericht.

‘Dat begrijp ik,’ zei hij. De vlagsignalen hadden tot nu toe goed gefunctioneerd, maar hij zag ook wel in dat zulke signalen makkelijk over het hoofd konden worden gezien als de cavalerie naar voren stormde.

Selethen gebaarde naar een ander lid van zijn seingroep, en de man zette onmiddellijk een koperen trompet aan zijn lippen.

‘Voorwaarts,’ ze de Arridische commandant.

TA-TAAA! TA-TAAA! TA-TAAA!

De trompet schalde en de lange rij cavaleristen bewoog stapvoets naar voren. Het gerinkel van harnessen en wapenrustingen klonk zachtjes over de vlakte.

‘Draf,’ zei Selethen. Er weerklonk een volgend trompetgeschal en de rij ruiters versnelde. Het geluid van hun hoeven op de harde, droge vlakte werd meteen duidelijker. Ongeveer vijfhonderd meter van de ruiters vandaan markeerde een rij stropoppen en andere obstakels de positie van de zogenaamde vijand.

Toen de afstand tot driehonderd meter was teruggebracht knikte Selethen weer naar de trompetblazer.

‘Aanvallen,’ zei hij. Zijn houding correspondeerde niet met de toegenomen actie en de klank van de ruiters op de vlakte, want hij bleef volkomen kalm.

TA-TAAAAA! TA-TAAAAA! TA-TAAAAA!

Op de drie lange stoten stormde de lange rij in volle galop naar voren. Het geluid van de hoeven werd meteen veel harder en de toeschouwers konden de strijdkreten van de krijgers in het midden van de rij nu horen. Ze lieten hun lange, van bamboe gemaakte lansen zakken naar een horizontale positie. De boogschutters aan de beide uiteinden van de rij lagen nog steeds een paar meter voor op hun kameraden toen ze de pezen op hun kleine bogen naar achteren trokken en hun pijlen afvuurden.

Het geluid van de bogen ging verloren in het gebulder van de klepperende paardenhoeven, maar het salvo van de pijlen was goed zichtbaar, als een donkere wolk die eerst omhoog schoot en daarna op de ‘vijand’ neerdaalde.

Nog voordat die wolk de vijand trof was er al een volgend salvo onderweg, gevolgd door een derde op het moment dat de tweede pijlenregen de bewegingloze doelwitten raakte. De stropoppen en hun schilden en wapens vlogen alle kanten op.

Meteen na het afvuren van hun derde salvo stuurden de buitenste ruiters hun paarden naar opzij, bij de plek van de charge vandaan, en terug tot ze een meter of dertig achter de zeventig cavaleristen in het midden van de rij kwamen te rijden. Daar konden ze hun kameraden bij een eventuele aftocht dekking geven.

Het midden van de rij bereikte de namaakvijand, stak de stropoppen met hun lansen omver en bleef erop insteken terwijl hun paarden tot stilstand kwamen. Bij enkele manschappen bleef de lans in de borstwering zitten, waarop deze krijgers onmiddellijk hun lange, gekromde sabels trokken en op de poppen inhakten, tot er aan alle kanten stro door de lucht zweefde.

De ruiters gingen helemaal in hun aanval op, tot Selethen een volgende opdracht gaf: 'Terugtrekken.'

TA-TA! TA-TA! TA-TA! TA-TA! TA-TA!

De korte trompetstoten weerklonken in een aanhoudend, snepend ritme dat overal op de vlakte duidelijk hoorbaar was. De hakkende en stekende cavaleristen draaiden hun paarden onmiddellijk van de stropoppen vandaan en gaven hun dieren de sporen. De zeventig ruiters trokken zich als één man terug en galoppeerden naar waar ze vandaan waren gekomen. Terwijl zij de vlakte vrijmaakten vuurden de dertig boogschutters nog twee salvo's op de inmiddels aan flarden gescheurde verdedigingslinie af. Meteen daarna keerden ook zij zich om en reden ze achter hun terugkerende kameraden aan. Toen de lange rij zijn oorspronkelijke positie weer had bereikt, keek Selethen even naar zijn trompetblazer. De man zette zijn instrument onmiddellijk aan zijn lippen.

TATA! TATA! TATA! TATA! TATA!

De reeks snelle, steeds hogere stoten echode over de vlakke. In reactie op die klanken hielden de ruiters hun paarden in, eerst tot een drafje en daarna tot stilstand. Daarna draaide de hele rij zich om, met hun gezicht naar waar ze net vandaan kwamen.

‘En rust,’ gebod Selethen, waarop een blauw-wit gestreepte vlag twee keer heen en weer werd gezwaaid die daarna weer snel omlaag werd gehaald.

De ruiters ontspanden zich, en velen bogen zich voorover om hun paarden even op de hals te kloppen en iets vriendelijks toe te fluisteren. De paarden waren nog opgewonden door alle actie van daarnet, en ze schudden hinnikend met hun manen. Langzaam maar zeker kwamen ze tot rust en werd de strakke rij waarin ze stonden alleen nog een enkele keer gebroken doordat een van de dieren even op de grond stampte.

Generaal Aquilifer draaide zich naar Will, die de hele demonstratie nauwlettend had gevolgd.

‘Heel indrukwekkend,’ zei hij.

Will knikte. ‘Ik had al zo’n vermoeden dat u dat zou vinden.’ Hij glimlachte naar Maddie, die een paar meter achter hem schrijlings op Bumper zat.

Will en Maddie voerden een diplomatieke missie uit voor koning Duncan van Araluen. Duncan was ooit als commandant van het leger aan de macht gekomen, maar had de laatste jaren een voorkeur voor diplomatie en onderhandelingen ontwikkeld. Hij had gemerkt hoe goed het verdrag tussen Araluen en Skandia werkte – een verdrag dat dankzij Will tot stand was gekomen – en hij zocht nu voortdurend naar mogelijkheden om ook afspraken met andere machtige landen te maken. Zijn doel was verbetering van het onderlinge begrip tussen Araluen en haar buurlanden, en hij zocht ook altijd

naar mogelijkheden om verdragen af te sluiten over steun bij de verdediging tegen indringers van buiten. Als landen als Toscana en Arrida aan een gezamenlijk defensieverdrag waren gebonden, zou de sfeer in de wereld beter worden en konden ze een effectieve verdediging tegen agressie van andere landen opwerpen.

Natuurlijk kwamen niet alle landen voor het afsluiten van zulke verdragen in aanmerking – zo hadden de Iberiërs de reputatie dat ze onbetrouwbaar en doortrapt waren – maar zodra Duncan een mogelijkheid zag om twee sterke landen tot één gewapende macht om te vormen, greep hij die met beide handen aan.

De huidige afspraken tussen Toscana en Arrida waren hier een mooi voorbeeld van. Geen van beide landen had grote plannen voor buiten hun landsgrenzen. Het Toscaanse leger was een grote, stabiele krijgsmacht en beschikte over de beste zware infanterie ter wereld. Hun cavalerie was daarentegen een stuk minder goed ontwikkeld, waardoor het voor de Toscanen lastig was om verkenningsstochten te maken en ze, wanneer ze aangevallen werden, dus kwetsbaarder waren voor hinderlagen en verrassingsaanvallen.

Het leger van Arrida bestond juist overwegend uit een geoefende cavalerie. En Selethen had net laten zien dat zijn cavaleristen zeer gedisciplineerd waren en vanuit een strenge, centrale leiding konden opereren.

Aquilifer tikte zijn paard met zijn hielen in de flanken en reed rustig naar de plek waar Selethen en zijn seiners stonden te wachten. Will en Maddie reden op een paar meter afstand achter hem aan.

Selethen, de Arridische commandant, maakte in zijn zadel een lichte buiging naar de Toscaanse veldheer, gevolgd door het bij de Arridi gebruikelijke, sierlijke welkomstgebaar: hij raakte met de duim en wijsvinger van zijn rechterhand zijn

lippen, zijn voorhoofd en daarna opnieuw zijn lippen aan.

Aquilifer beantwoordde het gebaar met de Toscaanse militaire groet: hij strekte zijn rechterarm recht naar voren, met de handpalm naar beneden gedraaid.

‘U wekt de indruk uw manschappen tijdens de strijd goed in de hand te hebben,’ zei Aquilifer.

Selethen knikte. ‘In een echt gevecht gaan sommige bevelen natuurlijk wel verloren. Maar in het algemeen behouden we goed overzicht over alle handelingen en kunnen we met signalen veranderingen en variaties aanbrengen.’

‘En kunnen jullie je georganiseerd terugtrekken,’ voegde Aquilifer eraan toe.

Selethen glimlachte en hield zijn hoofd even scheef. ‘Ja, als het moet kunnen we dat ook,’ zei hij.

De Toscaanse generaal knikte herhaaldelijk met zijn hoofd. ‘Precies wat wij nodig hebben,’ zei hij, en hij kon zijn ontevredenheid niet helemaal verbergen. ‘Onze cavalerie komt uit allerlei omliggende landen, maar dat zijn ongedisciplineerde bendes, zonder de centrale leiding zoals jullie die net lieten zien.’

Hij wendde zich af en bekeek de kaarsrechte rij cavaleristen die zich op de vlakte beneden had opgesteld.

‘Ik heb zelf kunnen vaststellen dat onze cavalerie al het overzicht kwijtraakt zodra ze ten aanval trekt en de paarden beginnen te galopperen. De krijgers veranderen dan in een bloeddorstige horde, met als enige doel hun directe tegenstander te verslaan.’

Selethen deed er het zwijgen toe. Het zou onbeleefd zijn om de Toscaanse cavalerie te bekritisieren. Maar zijn opgetrokken wenkbrauw zei meer dan duizend woorden.

‘Dat kan gevaarlijk zijn,’ zei hij uiteindelijk.

Aquilifer knikte verwoed. ‘Dat is het ook. Ik heb hele eenheden weggevaagd zien worden doordat ze zich niks meer

aantrokken van het signaal om zich terug te trekken, terwijl dat wel de winnende strategie was geweest. Of ze hoorden het echt niet. Onze ingehuurde cavaleristen zijn onbetrouwbaar en ongedisciplineerd. En daarom maken de meeste generaals liever geen gebruik van ze.'

'En dat maakt het leven er niet eenvoudiger op,' vulde Selethen aan.

Aquilifer keek hem strak aan. 'Nee, zeker niet. Ons leger is uitstekend getraind. In een grondgevecht is niemand tegen ons opgewassen. Maar we hebben last van onze inefficiënte, onbetrouwbare cavalerie en een gebrek aan betrouwbare verkenners.'

'En daarom bedacht koning Duncan dat jullie legers moeten gaan samenwerken,' kwam Will ertussen. 'Jullie hebben allebei iets waar het de ander aan ontbreekt.'

De beide commandanten draaiden zich in hun zadels naar hem toe, en Will vervolgde: 'U, generaal Aquilifer, hebt behoefte aan een betrouwbare mobiele krijgsmacht om voor u te verkennen. En u, Selethen, kan uw voordeel doen met de kracht van de Toscaanse zware infanterie.'

'Daarover gesproken...' zei Selethen met een dun glimlachje.

Aquilifer ging weer rechtop in zijn zadel zitten. 'Inderdaad,' zei hij met vastberaden stem. 'Het is de hoogste tijd om onze Arridische vrienden te laten zien hoe een Toscaanse eenheid ten strijde trekt.'

HOOFDSTUK 2

Slethen richtte zich tot de hoofdseiner. ‘U kunt de mannen laten weten dat hun taak erop zit,’ zei hij.

De seiner knikte en gaf snel enkele bevelen. Er werden vliegensvlug meer vlaggen gezwaaid en weer gestreken. Bij het zien van die signalen draafden de Arridische cavaleristen op de vlakte beneden naar hun tentenkamp, zo’n vierhonderd meter verderop.

Tijdens het gesprek van de twee commandanten was een groep arbeiders de vlakte opgekomen om de schade te herstellen die tijdens de aanval aan de nepvijand was toegebracht. Ze vulden de poppen met vers stro, plaatsten ze weer achter hun schilden, ruimden rommel op en zorgden ervoor dat alles stond opgesteld zoals het vóór de aanval was geweest.

Zodra hun werk erop zat haastten ze zich weer naar de rand van de vlakte. Aquilifer stelde vast dat alles beneden weer op orde was en gebaarde naar een van zijn adjudanten. Die gaf op zijn beurt een signaal aan de dichtstbijzijnde trompetblazer, die zijn instrument aan een leren riem om zijn schouder had geslagen.

De man zette het instrument aan zijn lippen en blies er een lange, langzaam stijgende noot op die over de vlakte schalde.

Onmiddellijk hoorden de toeschouwers op de heuvel het doffe stampen van laarzen op de platgetrapte aarde. Vanaf de voet van de heuvel waar ze op stonden marcheerde een peloton Toscaanse infanteristen de vlakte op.

Ze liepen in drie lange rijen, maar de toeschouwers zagen al snel hoe de voetsoldaten eerst tot stilstand kwamen en zich meteen daarna in drie brede, vlak achter elkaar geplaatste rijen opstelden. Elke krijger was uitgerust met een kort Toscaans zwaard dat in een schede op de rechterheup hing, en een hoog, rechthoekig schild dat het grootste deel van het lichaam beschermde en van de schouder tot de knie reikte.

Op hun linkerheup droegen ze een zware dolk, die wat formaat betreft nauwelijks voor het zwaard onderdeed, en op hun rechterschouder droegen ze een lange speer mee.

Iemand riep een bevel en de drie rijen begonnen in een gelijkmatig tempo naar de stropoppen en schilden toe te marcheren. Hun voortgang was gestaag, maar onstuitbaar – ze haastten zich niet, niemand begon te rennen, maar ze marcheerden keurig in formatie terwijl de zon op hun glinsterende wapens weerkaatste.

Van de afgemeten, aanhoudende voortgang van de groep ging een onverbidde dreiging uit. Op twintig meter van de vijandelijke linie kwamen de soldaten als één man tot stilstand. De mannen op de voorste rij zetten de linkervoet naar voren, leunden iets achterover en hielden hun speren in de aanslag. Precies tegelijk lanceerden ze hun wapens, waarna ze hun opmars voortzetten.

De speren sloegen een groot deel van de vijandelijke linie aan diggelen. De houten schilden en de stropoppen vielen weer om en er ontstonden grote gaten in de verdedigingslinie. Terwijl de eerste rij naar de vijand toe marcheerde, gooiden de manschappen in de tweede rij hun speren over de hoofden van de voorste linie naar de stropoppen toe. Er ontstonden onmiddellijk nog meer gaten in de verdediging.

Zodra ze hun wapens hadden afgevuurd voegde de tweede rij zich razendsnel bij de voorste manschappen, die inmid-

dels hun korte zwaarden hadden getrokken en daarmee de stropoppen en schilden aanvielen die nog niet door de speren waren geraakt.

Er weerklonk een fluitje, waarop de eerste twee rijen van posities wisselden. De mannen uit de tweede rij namen het gevecht over en die uit de eerste rij lieten zich terugzakken zodat de derde rij de middelste posities kon innemen. Hun tot dan nog niet gebruikte speren suisden over de voluit aanvallende voorste rij heen en sloegen de laatste nog overeind staande stropoppen omver.

Bij het zien van deze slimme reeks manoeuvres knikte Selethen instemmend.

‘Uitstekend,’ zei hij.

‘Merk op hoe de tweede rij de voorste naar voren dwingt,’ legde Aquilifer uit. ‘Ze stuwen hun kameraden als het ware op, waardoor de druk op de vijand toeneemt. Die wordt teruggedrongen en kan daardoor nooit in een ritme komen.’

Hij stak een hand omhoog om de aandacht van de trompetblazer te trekken. Met vaste stem gaf hij een nieuwe opdracht: ‘Terugtrekken.’

De trompetblazer zette zijn instrument aan zijn lippen en blies er een paar keer kort op.

De krijgers trokken zich onmiddellijk terug, waarbij de manschappen in de tweede rij hun collega's vooraan aan hun broekriem naar achteren trokken. De derde rij week snel uiteen om plaats te maken voor hun terugtrekkende medekrijgers. Op een meter of vijftien van de vijandelijke linie stopten ze, hieven ze hun speren en wierpen die naar wat er nog over was van de rij van stropoppen en schilden.

De zware wapens maakten de resterende linie tegenover hen met de grond gelijk. De manschappen bleven zich langzaam terugtrekken, tot ze een meter of dertig bij de vijandelijke linie vandaan waren. Daar hielden ze halt, nog altijd

gedekt door hun geheven schilden en de daar dreigend tussendoor stekende zwaarden.

‘Op dit punt kan ik ze opdracht geven om opnieuw aan te vallen,’ legde Aquilifer uit. ‘Maar een vijandelijke krijgsmacht is na zo’n aanval door honderden zwaarbewapende legionairs vaak al zo gedemoraliseerd dat ze liever op de vlucht slaan dan dat ze zo’n gevecht voortzetten.’

‘Dat verbaast me niks,’ zei Selethen terwijl hij zijn blik over de resterende flarden van stropoppen en schilden liet glijden. De lange, houten spren staken er aan alle kanten dwars doorheen en hadden weinig van de keurige opstelling van even eerder overgelaten. Hij keek om zich heen, zag vlakbij een legionair staan die zijn speer nog op zijn rechterschouder droeg en gebaarde naar de man dat hij dichterbij moest komen.

‘Mag ik dat wapen eens zien?’ vroeg hij.

De legionair wierp een snelle blik op Aquilifer, zag zijn leider instemmend knikken en bood zijn wapen aan de Aridische leider aan. Selethen liet zich in zijn zadel een stukje opzij zakken om bij het wapen te kunnen, pakte het in zijn rechterhand en bekeek het met grote belangstelling.

Hij zag dat het een grof gemaakte speer was. Er was geen enkele poging gedaan om het op een of andere manier mooier te maken. De schacht was van eenvoudig essenhout, nog ruw van buiten en met de sporen van het gereedschap waarmee het vervaardigd was nog duidelijk zichtbaar. Hij had een vierkante dwarsdoorsnede en de ijzeren punt zat in een groef aan het uiteinde vast.

Selethen woog het wapen even in zijn hand. Het zag er weliswaar niet erg fraai uit, maar tot zijn verbazing was het desondanks heel goed in evenwicht om mee te gooien. Hij zag dat er in de schacht net onder de plek waar de ijzeren punt vastzat vier loden pinnen waren ingebracht. Die zorgden natuurlijk voor dat mooie evenwicht.

De ijzeren punt zelf was dertig centimeter lang, met een tot een blad platgeslagen punt en onderaan een weerhaak. De punt viel voor de helft om de schacht heen, zat in een gleuf vast in het hout en was opgebonden met koperdraad en twee koperen ringen. Aan de schroeiplekken in het hout te zien waren de koperen ringen erop gezet toen ze nog gloeiendheet waren. Tijdens het afkoelen waren ze iets gekrompen, waardoor ze de ijzeren punt nu heel stevig vastklemden. Selethen inspecteerde de constructie aandachtig. De punt was van een zachtere ijzersoort en goed buigbaar.

Aquilifer zag hoe belangstellend en nieuwsgierig de Arridische leider het wapen bekeek. ‘Ze zijn niet om mee te pronken. We maken ze snel en eenvoudig, zodat onze wapenmeesters ze met honderden tegelijk kunnen produceren – en ze ook snel kunnen repareren.’

‘Het is tamelijk zacht ijzer,’ zei Selethen, meer als vraag dan als vaststelling.

Aquilifer knikte. ‘Het moet buigbaar zijn. Als een speer een schild of borstplaat raakt komt de punt erin vast te zitten. Door het gewicht van de speer buigt de punt dan, zodat de schacht over de grond sleept en het voor de aangevallen krijger lastig bewegen wordt. Die moet de speer dan eerst lostrekken en terwijl hij daarmee bezig is, kunnen onze legioonairs hem met hun zwaarden aanvallen.’

‘Slim,’ zei Selethen. Hij gaf het wapen terug aan de naast hem wachtende soldaat. ‘Mag ik uw zwaard ook eens zien?’

‘We noemen dat een *gladius*,’ verbeterde Aquilifer hem. ‘En de speer noemen we een *pilum*.’ Hij knikte naar de soldaat dat het goed was, waarop de man het wapen uit de schede trok en het met het handvat vooruit aan Selethen overhandigde.

De Arridische leider voelde onmiddellijk dat dit een heel ander soort wapen was. Het zwaard zag er eenvoudig uit, zonder versierselen en met achter de handgreep een zwaar ko-

peren gevest. Het dwarsstuk dat de hand moest beschermen was zwaar en goedgevormd, en het blad was gemaakt van de beste kwaliteit staal, waarin vaag een blauwe gloed zichtbaar was. Selethen voelde even aan de zijkant en de punt. De gladius was vlijmscherp.

‘Deze is niet gemaakt om te buigen,’ zei hij.

Aquilifer antwoordde met een afgemeten lachje. ‘Nee, zeker niet. Dit wapen is van het best denkbare staal gemaakt.’

Hij boog zich naar voren en pakte zijn eigen zwaard. Het was een wat luxer uitgevoerd exemplaar, met een handgreep van ivoor en rond het dwarsstuk de nodige zilveren opsmuk.

‘Zijn zwaard is van hetzelfde materiaal als het mijne gemaakt, maar zonder de versierselen,’ legde hij uit. ‘Zo’n zwaard is ons belangrijkste wapen. We hebben zwaarden nodig die niet breken of bot worden. En ze moeten een zware maliënkolder en harde borstplaten aankunnen.’

Selethen bekeek het zwaard nog eens heel nauwkeurig. Hij hief het even boven zijn hoofd en maakte er een paar stevende en houwende bewegingen mee. Het wapen was perfect in balans en het voelde aan alsof het bijna gewichtloos was.

‘We gebruiken de punt meer dan de zijkant,’ verduidelijkte Aquilifer.

‘Ja, dat was me al opgevallen,’ zei Selethen. Hij pakte het zwaard bij de punt en overhandigde het met het handvat naar voren aan de legionair, die nog naast hem stond. ‘Dank u wel,’ zei hij.

De krijger nam het zwaard aan, salueerde door het blad tegen zijn lippen te leggen en liet het met het glijdende geluid van metaal op leer in zijn schede zakken. Hij deed een paar stappen bij het paard van Selethen vandaan en nam zijn eerdere positie weer in.

‘Het ziet ernaar uit dat u weet wat u doet,’ zei Selethen tegen Aquilifer, die zijn hoofd even scheef hield en kort glimlachte.

‘We doen het dan ook al heel lang,’ antwoordde de Toscaanse generaal. ‘Maar u hebt kunnen zien dat wij een grote behoefte aan een goedgeorganiseerde cavalerie hebben.’

‘Ik twijfel er niet aan dat wij in die behoefte kunnen voorzien,’ zei de Arridische leider. Hij keek even naar Will en knikte in de richting van de Jager. In opdracht van koning Duncan had Will de beide leiders aan elkaar voorgesteld en de demonstratie van tactiek en strijdwijzen van vandaag georganiseerd.

Een paar meter achter Will zat Maddie schrijlings op Bumper, vanwaar ze de uitwisseling tussen de mannen geïnteresseerd volgde. Ze begreep dat het als prinses van Araluen ooit haar taak zou zijn om met twee bevriende landen een gezamenlijk verdedigingsblok op te tuigen. Ze was onder de indruk van de manier waarop Will dit vrijwel zwijgend voor elkaar had gekregen. Hij had de beide generaals de ruimte geboden om te demonstreren waartoe hun beider krijgsmachten in staat waren, omdat hij wist dat beide legers vaardigheden beheersten waar de ander behoefte aan had.

‘Geen woorden, maar daden,’ mompelde ze half in zichzelf. Bumper huiverde even bij het horen van haar stem. Hij zwaaide met zijn hoofd en keek over zijn schouder naar zijn berijder. Ter geruststelling klopte ze hem gauw op zijn nek.

‘Ik praat maar wat tegen mezelf, jongen,’ zei ze zachtjes en ze voelde de plotselinge spanning weer uit zijn lijf wegtrekken. Will merkte de bewegingen op en trok een wenkbrauw op. Ze ving zijn blik en schudde van nee. Hij knikte en wendde zijn blik weer af, naar het dal beneden.

Ze volgde zijn blik en zag een Toscaanse officier te paard tegen de helling op galopperen. Een rode stofwolk markeerde waar hij vandaan kwam. Aquilifer en Seleten zagen de man nu ook aan komen rijden. De officier stopte op een paar meter afstand van Aquilifer. Zijn paard stampte en briepte, en trok

aan het bit. De ruiter stak bij wijze van Toscaans saluut zijn rechterhand op.

Aquilifer beantwoordde het saluut met een wat minder strakke beweging van zijn eigen rechterarm.

‘Jij lijkt haast te hebben, Brasos,’ zei de generaal. ‘Vanwaar die opwinding?’

De nieuwkomer stak een hand in de tas die over zijn linkerschouder hing en haalde daar een opgerold stuk perkament uit. Hij overhandigde de rol aan zijn commandant.

‘Een dringende boodschap van de noordelijke grens, heer,’ zei hij.

Aquilifer nam de rol perkament aan, bestudeerde het zegel ervan even en brak het open.

‘Dan zal ik die maar eens... dringend... lezen,’ zei hij.